

Dječaci, krava i moja mama

"Oni su bili djeca na ulici. Neka su živjela u barakama sa svojim roditeljima, po petero sobi. Drugi su bili siročad i spavali gdje god su mogli." Eastlands projekt u Nairobiju ima veliki utjecaj na mnoge mlade ljude u Keniji.

15.04.2013.

Krava moje tetke trebala se oteliti. Moja teta je udovica, starija osoba i ima dijabetes. Osam dječaka koji žive

na susjednom imanju ponudila su pomoć.

Rekli su joj da pođe u krevet, te da će oni sve obaviti. Ona je bila presretna i oduševljena kako se ti dečki mogu nositi s tom situacijom. Njezina jedina krava joj je jedino blago i važan izvor prihoda. Njezina djeca su se odavno preselila u grad, tako da nema nikoga da joj pomogne s uobičajenim poljoprivrednim poslovima – da su joj dečki pomogli oteliti kravu, bila je prekretnica.

Farma je u bujnom zelenilu, dva sata izvan Nairobija. To je jedno od najboljih poljoprivrednih područja u zemlji i vrlo lijepo. Područje ima mnogo malih "shambas" (farmi) za uzgoj čaja, čuvanje krava i držanje kokoši. Budući da nema puno zemljišta za ispašu, svaki seljak ima ograničen prostor na kojem se krava hrani.

Djeca iz susjedne farme nisu obični djeca. Oni dolaze iz slama u Nairobiju. Prvi put sam ih upoznao kad smo izmjerili zemljište za tehničku škole u Eastlandsu. Škola će se zvati Eastlands College of Technology i bit će pridružena Opusu Dei u Nairobiju. Onamo će ići siromašna djeca i ulični prodavači.

Oni su bili na djeca ulice. Neki su živjeli u barakama sa svojim roditeljima, po pet u sobi, na zemljanom podu i pod krovom od valovitog lima. Drugi su bili siročad i spavali su gdje god su mogli, neki na cesti, neki u rupi u zemlji s plastičnim poklopcem za krov kada je kišilo, što je često. Preživljavali su skupljajući staro željezo, novine i plastične boce i uspijevali preživjeti na taj način. Obično imaju samo jedan obrok dnevno i tako su uvijek gladni.

Kako sam upoznao njih i njihovu situaciju, neki prijatelji i ja pokušali smo vidjeti kako bismo im mogli pomoći. Shvatili smo da s tom vrstom djece želimo ciljati na buduće tehničke škole. Neki su bili u osnovnoj školi, drugi su propustili mnogo godina zbog siromaštva. Većina njih ne zna ništa o vjeri ili Bogu. Podsjećali su me na djecu s kojom se sveti Josemaría sastajao u siromašnim četvrtima Madrida u 30-im godinama, samo što to je sada stvarnost u Nairobiju gotovo stoljeće kasnije. Povijesne i zemljopisne stvarnosti tog susreta na neki način bili su manifestacija kako se duh svetoga Josemaríje proširio te potvrda koliko je njegov duh univerzalan. Samo zbog moje izobrazbe i poziva Opusu Dei bio sam zainteresiran za te momke. Kao što nas je Sveti Josemaría učio: od stotinu duša zainteresirani smo za svih sto!

S vremenom smo uspjeli postaviti sklonište za njih, tako da barem imaju krov nad glavom. Zatim smo pokušali dobiti neke natrag u školu. Od redovitih susreta imali smo neke formativne razgovore. Bilo je uspona i padova, uspjeha i neuspjeha. Također je postalo jasno da, ako smo stvarno zauzeti za njihov stvarni napredak, moramo ih maknuti iz okoline u sirotinjskoj četvrti. Nedavno je bio veliki požar upravo u dijelu u sirotinjskoj četvrti iz kojeg oni dolaze. Mnogi od njihovih prijatelja i ljudi koje su poznavali izgubilo je živote u tom požaru.

Dolazim iz obitelji koja broji jedanaest članova. Moj otac je preminuo prije nekoliko godina tako da je moja mama sama. Mnogi u mojoj obitelji su u Opusu Dei. Uvjerio sam mamu da će biti dobra ideja ako kao pokus udomimo odabranu skupinu ove djece. Moja majka ne zna čitati i pisati, ali s obzirom da je

podigla veliku obitelj u teškim okolnostima, bila je spremna pokušati. Počeli smo s nekim strahom, a bile su tu i mnoge prilagodbe koje je trebalo učiniti. Nimalo nevažna bila je činjenica da ta djeca govore drugačije narječje od moje majke te su tako u početku morali komunicirat znakovnim jezikom. Radim u Nairobiju, podosta daleko, što je značilo da sam mogao biti u kontaktu samo putem telefona.

Uspjeli smo dobiti školarine od velikodušnih ljudi. Također smo dobili odjeću za dječake od lokalnih dobročinitelja, ali im je bilo potrebno apsolutno sve. Onamo odakle sam, čak se i olovku smatra blagom, da ne spominjem bilježnicu. I tako su počeli pohađati lokalnu školu. Anthony, James i mnogi drugi pridruženi članovi moga centra pitali su svoje kolege i prijatelje za pomoć. Studenti Strathmore Business School učinili su mnogo. Patrick, drugi

Mojsije, i ostali dali su tehničku pomoć. Dennis, diplomac koji nije bio katolik, iz Eastlands Centra, zajedno s mnogim mladim kolegama utrošio je svoje vrijeme i energiju na različitim razinama i na različite načine.

Moja majka se, kao iskusna gazdarica i samouki psiholog, pobrinula da nisu imali viška vremena. Nakon škole su morali skupljati trave za krave i musti ih, nahraniti kokoši, pomesti dvorište, pokupiti čaj i niz drugih stvari. Mi smo bili zabrinuti i čekali smo kako će se gradska djeca snaći s novim i zahtjevnim upraviteljem. Neki nisu izdržali te su se vratili u Nairobi u svoj stari život, ali većina je ipak odlučila ostati.

Prvo što su primijetili bilo je da su imali tri obroka dnevno, iako je bila riječ o jednostavnim jelima. Bili su također presretni zbog toga što će moći pohađati školu, a istodobno itekako svjesni činjenice da mnogi od

onih koje su poznavali nisu imali tu mogućnost i privilegiju.

Počeli smo zamjećivati kako bi naša majka povremeno dolazila posjetiti nas u Nairobi, te je na farmi ostavljala dečke koje je zadužila za rad. To je bio znak da ih je voljela i da im je vjerovala. Dosegnuta je nova, viša razina odnosa. Bilo je sitnih problema kada je nakon jednog od svojih izbivanja otkrila perje kokoši koje nisu uspjeli dovoljno vješto prikriti nakon što su je pojeli. Službeno objašnjenje je bilo da je kokoš bila pogođena loptom za vrijeme održavanja nogometne utakmice pa su je stoga morali pojesti. To nas navodi da se zapitamo bi li Wayne Rooney mogao pogoditi kokoš u pokretu nogometnom loptom!

U grupi su se počeli isticati vođe na koje se moglo računati da će davati dobar primjer ostalima. Moja majka

ih je redovito ohrabrivala i poticala da odlaze na Svetu misu svake nedjelje, kada je svećenik posjećivao lokalnu kapelu. Oni koji nisu poznavali vjeru, nakon što bi ih se upitalo da li žele ići u crkvu, odgovarali bi da žele ići u „Moseovu crkvu“ (moje ime je Mose). Mnogi od njih sada rado pohađaju vjeronauk i malo pomalo počinju upoznavati kršćansku vjeru. Molim se da uskoro budu kršteni. Prolazeći pored njihovih soba nedavno sam sa iznenađenjem čuo kako samoinicijativno mole krunicu i to je bio lijep osjećaj. Prošlog kolovoza obojali su ogradu lokalne crkve, naravno, pod brižnim nadzorom moje majke.

Željni su učenja i stjecanja znanja i svi su dobro prošli u školi. Dvojica su najbolja u svom razredu, za četvoricu ili petoricu se čini da bi mogli uspjeti upisati i fakultet, dvoje ostalih su predsjednici razreda,

odnosno prefekti razreda, a jedan je kapetan nogometnog tima. Moja majka, koju od milja zovu Shushu i Kikuyu (Baka), skrbi se o tome da svi mogu samostalno voditi brigu o sebi tako da su svi naučili kuhati, a osobito njihova omiljena jela, ugali i chapati.

Jedan od dječaka kaže da može pretrčati 100 metara bosonog u manje od 10 sekundi, dok drugi u dobi od šesnaest godina prilično dobro pretrči i do 10.000 metara. Iduće će godine pokazati da li ove tvrdnje i postignuća odgovaraju međunarodnim zahtjevima i standardima.

Za vrijeme praznika moja ih majka drži zaokupljenima poslovima, ali uvijek se nađe vremena za nogomet. Imaju dopuštenje gledati mali i stari TV, ali samo za vrijeme praznika. Također ih potičemo da razmisle o tome na koji način mogu pomoći

drugima u lokalnoj zajednici, uglavnom starijim poljoprivrednicima. Napasanje tuđih krava možda nije jedno od tradicionalnih djela milosrđa, ali da je Sveti Matej živio u Murangi moglo je biti. Ovo je svakako novi početak i nadamo se sličnim postignućima u budućnosti.

Osim onih koji žive s mojom majkom tu je i ostalih osmero dječaka koji pohađaju internat. Za vrijeme praznika svi žele doći u Murangu. Mjesto je privlačnije od zapuštenih četvrti Nairobija. Naravno, ono što ih najviše privlači jesu sigurna tri dnevna obroka!

Jedan od njih je nedavno zapitao je li moguće da nakon završetka školovanja ostanu živjeti svi zajedno. Osjećaju da su zapravo obitelj.

Sanjamo o tome da im omogućimo daljnje školovanje, ali jednako tako se molimo da ova stvarnost, koja

nam je tako tajanstveno dana, bude samo jedan od malih učinaka koje će Eastlands College of Technology imati na ovom području. Molimo se da radovi na zgradi koledža uskoro započnu i da se ovakvi poduhvati umnože sa stotinu novih. Ovo je uistinu prekrasna priča i svaki put kada o tome razmišljam dolazim do zaključka kako ništa od toga ne bi bilo moguće da nismo upoznali učenje Svetog Josemarie. Nema vremena za gubljenje: dok je zgrada još u fazi nacрта, Eastlands raste u našem pronicanju.

Moses Muthaka

Nairobi, Kenija